

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за управника прве класе вароши Београда Гојка Павловића, судског потпуковника.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. маја 1910. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(ПСТАВАК)

б°. Када се продаја свршава, то је казато у § 480. који гласи овако: „Јавна продаја свршује се једнога дана, но продаја непокретности не сме се свршити пре четири сахата по европски по подне. Што се једнога дана не прода, наставиће се следећег дана, но и тада не сме се свршити пре четири сахата.“¹⁾

Закон, као што видимо, прави овде разлику између непокретних и покретних ствари, па стога и ми исту разлику морамо направити.

аа. *Кад се свршава продаја непокретних добара.* Најпре ћемо рећи да, по тексту §-а 480., продаја непокретних добара не сме бити завршена „пре четири сата по европски по подне“. Извршна власт не може, дакле, пре тога момента продају закључити, ма колико да се надметање утишало. Зато што имају времена, лицитанти, можда, још неће да кажу своју последњу реч. Четири часа су рок до кога надметач има право да се, односно последње цене, резервише, ћути. То је као код изјаве незадовољства или жалбе, где,

¹⁾ Законодавац вели: „пре четири сахата по европски по подне“, а то значи: четири часа и двадесет и два минута по подне, по што европско време — то јест средњеевропско, на шта се у § 480. мисли — заостаје, према времену у Србији, за двадесет и два минута.

до последњег дана остављенога за ту изјаву, заинтересована страна има право да се, о престанку на одлуку нижега суда, не изјашњава. Осим тога, не може се продаја свршити пре четири часа ни зато што, до тога времена, може доћи још који надметач. Једном речи, тек после четири часа може бити говора о закључењу продаје.

Али, када се, после овога момента, свршава продаја? Да бисмо на то питање што исцрпније одговорили, ми ћемо прво претпоставити, да продаја има за предмет само једно непокретно добро, земљиште без зграде или са овом, а, затим, ћемо узети да је пописано и за продају објављено више непокретних добара.

Ако се продаје само једно непокретно добро, и ту може, такође, бити два случаја: власт је, за продају непокретног добра, одредила *један дан* или *два или више дана*, те стога ћемо ми говорити најпре о првом, а, после тога, о другом случају.

Први случај. Пошто је прошло четири часа, власт не сме закључити продају, догод надметање траје. То се види јасно из §481. који овако почиње: „Кад полицијска власт види, да је престало надметање, онда ће....“ Даље се у том пропису говори о томе, на који начин полицијска власт закључује надметање, пошто је прво приметила да је лицитирање престало, што значи да она надметање не сме закључити пре него што лицитанти престану лицитирати.

Питање је сада: докле, после четири часа, може и мора извршна власт остати на продаји? Другим речима, да ли је та власт дужна, ако надметање непрестано траје, остати на том послу евентуално и целу ноћ, или, пак, она има, после извеснога размака времена, рачунајући од четири часа по подне, да продају привремено прекине, с тим да је сутра дан продужи?

Што би говорило у прилог прве солуције, то је интерес и повериоца и дужника да се надметање, догод оно траје, не обуставља, па ма се у лицитирању провело сву ноћ. И заиста, често пута надметање узима такве размере, лицитанти у њега уносе толико живости, било из жеље да добро купе било из чисте људске

таштине, да би, у таквим приликама, била штета, за продавце, повериоца и дужника, надметање пресећи и оставити његово продужење за идући дан. Јер, ко зна, да ли ће после проведене ноћи која, како Французи вели, *porte conseil* (донеси савет, човека саветује), лицитанти бити вољни да се у опште даље надмећу?

С друге стране, пак, може ли се захтевати од полицијске власти да она послове ове врсте ради и ноћу? Ми смо већ казали, да извршење продаје треба сматрати као канцелариску дужност извршне власти, а зна се да ова има своје одређено трајање, које, после подне, не иде, по правилу, даље од пет односно шест часова.¹⁾ Тражити да полицијски орган који врши продају остане на овој, због јаког надметања, целу ноћ, то би било тако исто као када би се од њега захтевало да, у канцелариско време, рачуна не само дан већ и ноћ. Затим, ми смо казали, да јавност која прати продају и лицитирање на њој јесте гаранција за тачно извршење законских прописа који се на принудну наплату односе, као и гаранција против могућних злоупотреба код јавних продаја. Међутим, каква би то јавност била код продаје, ако би се ова вршила ноћу, негде у забаченој кафаници каквог забаченог села?

Стога ми мислимо да, ако би се надметање, после четири часа по подне, продужило толико да оно не престане ни до онога времена до кога полицијска власт остаје у својим канцеларијама, извршни орган ће престати са продајом и позвати лицитанте да сутра дан понова на њу дођу и надметање продуже.²⁾

¹⁾ Од 1. Октобра до 1. Априла од два до пет а од 1. Априла до 1. Октобра од три до шест, то је канцелариско време, после подне, органа полицијске власти. Наравно, овде није реч о пословима који се, као што је и. пр. одржање реда и безбедности, раде у свако доба.

²⁾ Ако се надметање не би продужило сутра дан, продаја би остала на ономе који би у очи тога дана највећу цену понудио био, под условом да је, са тим лицитантом, извршни орган продају, сутра дан, закључио онако како то наређује § 481.. Да приметимо још и то: да власт продужење продаје може вршити само на оном месту где ју је и започела. Према томе, ако би власт продају сутра дан наставила на неком другом месту, продаја би била неуредна: ту бисмо имали случај да је продаја вршена на једном месту које није било објављено, противно §-у 477..

Да ли би ко могао против овога одлагања лицитирања за сутра дан подићи протест? На име, да ли би се могло рећи да би тада продаја била неуредна стога што је она вршена и сутра дан по дану који је био објављен, у огласу (§ 477.), као моменат надметања, дакле у један дан који у огласу није био означен и за који, због тога, осим лицитаната којима је извршена власт лично казала да дођу и надметање продуже, други нису знали? Међутим, да је било објављено да ће се лицитирање, једног дана започето, евентуално наставити и сутра дан, можда би, у том продужењу продаје, још ко узео учешћа. Власт дакле, обзнањујући извршен дан као дан продаје, без једновремене објаве да ће се продаја, по потреби, и други дан, по томе дану, наставити, штети како повериоца и дужника тако и оне појединце који, мислећи да је продаја морала бити извршена истога дана за који је и била заказана, сутра дан нису дошли на лицитирање, а можда би, иначе, дошли.

Примедба ова не би, по нашем нахођењу, била основана. Јер, ако, по §-у 480., продаја, када се надметање не може да сврши онога дана кога је започело, има да се настави сутра дан, онда нико нема права истицати, како он то није знао и како, због тога, није ни долазио сутра дан на продају. Ми смо се већ, за један други случај, позвали, у овоме раду, на § 14. Грађ. Законика, по коме незнање закона никога не извињава. Ако, дакле, по Грађ. Суд. Поступку, продаја може бити настављена и сутра дан, онда заинтересовани појединци, који нису првога дана могли на продају доћи, имају, ако желе лицитирати, изићи на место продаје сутра дан, те да, евентуално, и они лицитирају, евентуално, то јест ако продаја претходнога дана није била већ свршена. Када се, за известни дан, објави једна продаја, онда појединци треба да предвиде да та продаја може да се тога дана не сврши, већ да се она може наставити и сутра дан, и да се, према томе, и управљају. Отуда, не могу они рећи да оно продужење лицитирања сутра дан није било објављено: оно је сасвим било објављено тим самим што је објављен дан продаје и што се, по §-у 480., продаја невршена једног дана продужује сутра дан. Ово продужење објавио је, једном за свагда за све продаје, § 480.

У осталом, на шта се имају жалити они који су, одсуствујући првога дана са продаје, тиме показали колико су се њоме интересовали? Они који су о продаји водили рачуна, на њу су и дошли и лицитирали, њима као лицима која желе пописано добро прибавити, власт је и саопштила да, сутра дан, понова на исто место дођу и надметање продуже; они који су, као лицитанти, потребни и корисни и повериоцу и дужнику знали су, дакле, за продужење надметања.

У овом случају, када се продаја, невршена првога дана, продужује сутра дан, појављује се тешкоћа односно питања: када, код овога продужења, почиње и када се свршава надметање? Да ли ту важе иста правила која, за исто питање, важе и за први дан продаје. Специално,

у колико је реч о закључењу лицитације, вреди ли и тада пропис § 480. по коме се продаја не сме завршити пре четири часа по подне? Другим речима, да ли је други дан продаје, у том погледу, изравнат са првим даном? На ово би се могло одговорити овако: пошто је продаја ту била одређена само за један дан, треба, оно време за које лицитирање траје сутра дан, сматрати као време *и после четири часа ио подне*, што ће рећи да се, другог дана, може продаја закључити, чим је престало надметање. Несумњиво је да је полицијска власт могла продају закључити још уочи тога дана, само да је било надметање престало пре него се први дан продаје био завршио, из чега би излазило да је она, тим пре, продају могла закључити и сутра дан пре четири часа, под условом да су лицитанти престали лицитирати: продужење надметања сутра дан дошло је само стога што се оно није могло, по свршетку првога дана лицитације, наставити ноћу.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Ж. Перић

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Двадесета погрешка. — Власт је примила сведоштво Делфине Дисар, неиспитујући њено порекло и услове, неконтролишући њене објективне елементе и неуверавајући се о физичкој, моралној и душевној прошлости сведоковице. Излишно је, да овде репродукујемо све измишљотине ове личности, а нарочито њену последњу причу о сусрету са једном непознатом женом, која јој је открила сензационе ствари. Главно је, да је наша оштроумна полиција веровала свима овим глупим изјавама. Није ли жалосно што морамо констатовати, да су полиција и истражна власт, рђаво инспириране, саветоване и руковођене, у потпуном одсуству моћи расуђивања, претпоставиле измишљену причу Делфине Дисар прецизној изјави сведока Де Конанка, и да је, према невероватној сведошци ове нервозне жене, скован „Дефинитиван Лични Опис“ тобожњег злочинца, чувеног „човека са пуним, угаситим и уздигнутим брковима“, човека непознатог, који ће такав увек и остати — јер и не постоји — човека — феномена, који заслужује да буде назват х. у. з.

Двадесет прва погрешка. — У својој „Важној Објави“ од 24 фебруара, истражни судија г. Хаво дао је опис човека, који је у „Laeken-Neysel“-у оставио пакете са детињим ногама. У овом смислу он је пружио једно обавештење од највеће важности, које је било потпуно нетачно. По тврђењу истражног судије, овај човек долазио је из улице „Fransman“, али смо се ми лично уверили да ово не стоји у истини, и да је он ишао новом улицом „Cloitre“, која пресеца улицу „Fransman“. Према овоме, правац којим је осумњичени ишао сасвим је противан правцу, означеном у „Важној Објави“.

Двадесет друга погрешка. — Диедоне Векман, молерски радник, главни је све-

док који је видео човека, за кога се држи да је носио пакете са ногама и ципелама убијене Жане. Због овога је полиција сматрала за целесходно да га пуних 15 дана, у пратњи својих агената, вода по свима бриселским крчмама, у нади да ће молер наћи свога човека. И резултат је добивен. За време овог „путештвија“ полицијски агенти и молер дошли су у додир са алкохолом, који их је дражио и наводио на снове о награди од 20.000 динара. Алкохол, узбуђење и раздражљивост само су појачали сатурнизам молеров, који је престао да ствари посматра јасно. Услед овога, једног лепог дана ухапшено је једно певино лице, Емил Де Кок. И ако је молер и званично потврдио, да у њему добро познаје оно лице које је носио пакете са детињим ногама и ципелама, Де Кок је врло лако оборио ово тврђење, доказавши свој несумњиви *alibi*.

Двадесет трећа погрешка. — У својој „Важној Објави“ истражни судија помиње, да су детињи леш, ноге и ципеле били упаковани у разне хартије и новине, и везане различитим канапом. Међу новинама, које су биле употребљене за паковање, помиње се и један број „Journal de Paris“ и два броја „Soire de Bruxelles“. Не без извесне дозе ироније, или може бити у наивности, истражни судија позива публику да га помогне у изналажењу бив. притежаоца канапа, хартије и новина. На ово је публика могла одговорити постављањем питања г. Хаво-у: Зашто су онда полиција, државни тужилац и истражни судија?

Двадесет четврта погрешка. — „Важан Лични Опис“, објављен свуда и репродукован од целе пресе тврди, да ноге, огртак, кутија за рад и ципеле детиње нису нађене у пакету који је био остављен у улици „Hirondelles“. Државни тужилац и истражни судија наредили су најбрижљивије истраживање у циљу проналаска ногу и ципела. Као што смо већ видели, два талигаша опазили су 15. фебруара један сумњив пакет у краљевој башти, и по допуштењу жандарма прешли преко ограде, узели пакет, отворили га, нашли у њему ципеле и однели их. Све ово било је у присуству и пред очима доброг жандарма. Овај орган власти, који је морао примити „Важан Лични Опис“, или прочитати његов текст у новинама, није ни помислио да нађене детиње ципеле могу бити оне које се траже већ осам дана, а због којих су се вагрогасци морали пењати по крововима кућа сенског булевару. Шта нам онда остаје да мислимо о менталитету овог жандарма? Мађутим, то је један од најбољих жандарма, коме је поверена врло важна мисија — надзор над имовином државног поглавара. Какви ли онда морају бити остали жандарми?

Двадесет пета погрешка. Да би изнашло лице, које је носило пакете са детињим ногама и ципелама, истражна власт и полиција испитивале су персонал трамвајског бриселског удружења и народног железничког удружења (пруга Брисел — Лекен), али су заборавиле да испитају агенте генералног удружења економских железница, у чијем су притежању више западних пруга, па и она који води из

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Брисла у „Laeken-Heysel“ преко Сен Пијера.

Двадесет шеста погрешка. — Као колективну погрешку помињемо скуп неоснованих и произвољних хапшења, којима је власт приступила да би моменатно задовољила јавно мњење. Јер, у колико смо могли сазнати, ухапшено је, на правди Бога, 24 личности. Још је срећа што је белгијско правосудје било толико паметно и увиђавно, те их није послало на Вавоље Острво.

Двадесет седма погрешка. — Наша власт, која је одмах и на брзу руку сковала хипотезу о злочину подводице од 20 год. никако није хтела напустити ову своју идеју, већ је са ђављим постојанством истрајала у првој погрешци. Њој је била потребна жртва, и она ју је, свим природно, нашла. Непријатности Рашел Ротсер, њена два хапшења и њено стављање у превентивни затвор, остају као нарочити модел вођења истраге и умешности наших истражних чиновника, па с тога је потребно да се с њима мало више позабавимо.

У времену злочина, фебруара 1906 год., мала келнерица, Рашел Ротсер, становала је на сенском булевару. Она је проводила жалосну и мрачну егзистенцију у средини једне мало-буржоаске фамилије, којој је недостојао дух предвиђања. Мати болесна и лака на трошењу новца, није ни помишљала да своју кћер спреми за борбу у животу, давши је благовремено на какав занат. Остављена сама себи, Рашел је пала као жртва свога рђавог васпитања. И ако не полагаје много на врлину, ипак није, као што се тврдило, ниско и презрења достојно створење, већ више несрећна, млада девојка. Одмах су тра дан по извршеном злочину, њена газдарица од стана пробудила ју је рано, и саопштила јој страшну новост о силовању и касапљењу девојчице. Још успавана и уморна, Рашел је примила ову новост са дистракцијом помешаном са равнодушносту. Ова равнодушност према страховитом злочину изненадила је њену газдарицу, која ово у поверењу саопшти једној својој пријатељици, ова опет својој и тако се створи сумња, за коју, најзад, дознаде и полиција и похита за новим трагом. Подводица од 20 година била је откривена.

Због нове службе Рашел је морала отпутовати у Лијеж, и то се протумачило као бегство. Сумња се још више појачала кад се сазнало да је она носила корсаж од 50 дин., и да је имала сури вуњени огртач. Злочин над малом Жаном извршен је у среду у вече, а идућег понедеоника Рашел је већ била ухапшена у провинцији и доведена у престоницу. Власт је, пре свега, захтевала од ње, да у детаљима утврди где је била трагичног вечера. За два сата алиби је био утврђен и проверен. Констатовало се, да је чувени корсаж од 50 дин. плаћен у ствари свега 6 50 дин., а што се тиче сурог огртача — главне тачке оптужбе — Рашел је доказала да га је, на месец дана пре извршеног злочина, уступила једној својој пријатељици. Суочавали су је са читавим светом старца, торокуша и девој-

чица; изводили су је пред сведоке у огртачима сурим, црвеним и белим; чешљали су је у свим могућим фризурама; бар десет пута доводили су је из Лијежа у Брисл, у циљу ових трансформација, достојних једног Фреголи-а. У кабинету истражног судије задржавана је до пола ноћи, а затим је одвођена у стан своје стара мајке, који је преко ноћи био под надзором полицијских агената. Засићене борбом, полиција и истражна власт најзад је оставише на миру. Читаву годину дана Рашел је могла уживати у задовољству што је измакла из шака организованом правосудју. Међутим, торокуше за ово време нису седеле залудне. Јула месеца 1906 године Рашел је молила своју стару газдарицу г-ђу Симон, да јој пошаље на доплату у Лијеж, преко станице „Guillemins“, једну малу, белу корпу, у којој је било неколико старих сукања, један скромни огртач, један корсет и два парчета кадифе. Пошто Рашел није са станице подигла послату јој корпу, то је администрација, после шест месеци чекања, известила станицу која је пакет експедирала, да адресант није ни подигао ни тражи своју корпу. На молбу г-ђе Симон, корпа је враћена у Брисл и њој предата у присуству г-ђе Ван Галк фебруара месеца 1907 год. на станици „L'Allée-Verte“. У корпи, која је одмах отворена, поред хаљина био је један мали молитвеник. Кад је г-ђа Ван Галк угледала овај молитвеник вриснула је, што је дало повода једном од чиновника да притрчи и упита за узрок. Г-ђа Ван Галк изјавила је, да су овај молитвеник, као и две побожне слике које су биле у корпи, припадале некада њеном несрећном детету. После овакве изјаве чиновник одлучује, да се корпа и њена садржина ником не издају, већ да се ставе власти на расположење. Истрага је одмах отпочела, и Рашел поново затворена.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

САТ

Луј — Фредерик — Соваж

Заклао сам старца, знајте, са три потеза бријача преко самог гркљана — три мајсторска потеза, од којих је други пресекао дамаре, — али му нисам требао украсти сат. Покрађа ме је упропастила...

Предузео сам предострожности све врсте тако одлично, да могу рећи, без хвалисања, да сам извршењем овога мога дела доказао, да сам геније.

Прочитајте, ако не верујете, све тадање листове: једнодушно су славили моју вештину. Ни шума, ноћ, у кући, никаква трага напољу, никакав доказни основ, ништа, него само један старац са разјалљеним гркљаном. У почетку је још полиција утврдила врсту дела. За њ сам ја узео шездесет и три динара, законска награда за такав тежак злочин не рачунајући овај проклети сат. Али можда

нисам само снажније ударио! Је л' те, да сам томе старцу требао одсећи главу? Али, ко је могао мислити, да је он тако издржљив?

Нерасудним једним махом стрпао сам овај сат у џеп. Баш ми ништа није био потребан. Шездесет и три динара увек у своју мараму. Старац није ни мрднуо... Али, кад сам му узео сат, заклињем се, старац је уздрхтао и један је млаз крви покуљао из ране која је запила. Требало је, или са свим да му одсечем главу, или да му вратим сат. Али, нисам знао, да он много на тај сат полагаје.

Где сам се сакрио? Како сам могао омести истрагу? Постављате ми будаласта питања. Човек мога соја, кад има у џепу шездесет и три динара, тај је газда свога времена. Само ме је сат узнемиравао. Нисам могао ни мислити, да га продам, а да га закопам на какво пусто место, то ми није било угодно, Ви, који нисте никад убили, како вас је могуће уверити, да најситнија стварчица, бачена на случај, може компромитовати успех, основан на најсејурнијим комбинацијама.

Нисам био, као што бисте ви замишљали, нисам ни завирео у оне развратне крајеве; крцкао сам мојих шездесет и три динара, по предрачуну одавно скројеном. Знао сам, у осталом, кога ћу убити после старца, али сад није о томе реч.

Другог вечера, после убиства, чим је ноћ пала, у пустој улици једнога фобурга један је пролазник ишао право к мени. Имао је штофан, вуњен, шешир са обореним ободом, доњи део главе завучен у задигнуту јаку капута; али сам му и издалека познао ход. И није било сумње, то је био он... на неколико корака испред мене, подиже руку, у пола отвори своју горњу хаљину и ја видех, ни мало изненађен, његове стакласте очи, модре образе и гркљан, на коме је зијала најстрашнија рана. Модра црна крв капала је на кошуљу; спусти руку до краја свога сребрног ланца, који му је висео преко трбуха, и у том тренутку био сам свесан тога, да је старац ту испао да тражи свој сат.

Међу тим ја нисам мрднуо ни зеницом; такве ствари мене не могу да збује и ја прошаптах:

— Сат је код мене... и лупих се по џепу од пруслука, одакле одјекну звек метала.

— Али га ви нећете добити! додам по том.

Учини ми се, да је оклевао, затвори капут и удали се, посрћући. Ја слегах раменима. Тај ми сат није давао мира. Међутим, он је средство, помоћу кога сам дошао у овакав сажалјив положај.

Дакле, сушта је лаж вест, да је старац убијен. И претходна истрага са секцијом, сама сахрана, па вести у листовима, све је то лаж. Човек, као што сам ја, не даје се хватати тако лако у те грубе замке. Хтели би, без сумње, да спавају моју сумњу. Али, да загледамо мало у тог бедног генија код господе у полицији! За ово време старац је лутао по улицама и ја сам га непрестано сусретао како иде нагучена шешира на очи и посрта-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNIB.RS

Јуни као пијан човек. Зауостављао се на неколико корачаја преда мном, отварао свој капут и ја сам видео његово бледо лице, његов пресечен грљан и онај проклети ланац који му је падао преко трбуха.

Један пут за свагда, рекао сам му: — Ја вам сата вратити нећу!

И у колико се он више окопиштио, да ме потајно гони, у толико сам се јаче одлучио, да не попустим. Право да кажем, досадио ми је. Каква све лукаства, да кажем истину, тај није употребио, само да ме савлада!

Нисам могао ући ни у једну крчму, да се мало одморим, а да његово гадно лице и расечен грљан не испуни мој поглед. У почетку вребао ме је у часу кад ноћ пада, а сад ми чак седа и за сто! То више нисам могао трпети. Он је упути свој живот на рачун мога, натурао се просто на мене. У вече закључам врата, али је он већ легао на моју асуру и целу ноћ слушам његово крљање. Међу тим, ја ипак нисам попуштао. Шта више: навијао сам сат, окачим га о браву. Так, так! Так, так!... и проклети старац, замисљао сам, грцао је у сузама од очајања!

Једнога дана, да бих побегао од њега, дам се у трк споредним улицама, прођем кроз један врт и успем да старцу заварам траг. Ручао сам сам у кавани — и са каквим још апетитом! Добро сам се пазно, полазећи у свој стан. Подигао сам јаку од капута, оборно обод од шешира и, провлачећи се поред зидова, дочепам се свога ноћног обиталишта. Дванаест бедника беху опружили укочене ноге испод црвеног покривача. И ја се испружих у општој соби, затворим очи и сан наиђе на мене као сенка пуна заборава. Какав страпан сан растави моје очне капке?... То је морало бити у сред ноћи. Један димљив фитиљ опртавао је фантоме на зидовима, његова се светлост изливала као прљава вода. Од један пут спазих једну бледу руку, чији су се прсти усиљавали, да се дочепују мојих прсију. Осетио сам се толико немоћан, да сам је једва одгурнуо. Међу тим она се узјогуну; она се шта више приближи; додирну моје одело: ја се повукох натраг. Рука застаде. Моје очи, научене на слабу светлост, упознаше сад ту руку, на телу, обвијеном широким огртачем, с ногама изгубљеним у тами. Преда мном је стајао човек, који трже руку, раствори свој огртач и, на један пут ја угледах његове стакласте очи, раскрваљен грљан и сребри ланац који је висио низ његов трбух. Старац ме је, дакле, пратио, спавали смо један до другог, и, где, где је сад покушао, да ми украде свој сат!

Усправим се на свом лежишту у једним погледом осмотрим салу. Наше су колеге спавали, изломљени невољом. Он једини био је будан. Његово је бледо лице мрдало. Он опет пружи руку, додирну џеп, где је стајао сат и очај му се испунише неком водљивом светлошћу. Познао сам да се напреже, да се устреми на мене, прикупљајући последњу снагу. Ја га предухитрих и усправим се потпуно.

На један пут он стаде на ноге. Већ ме ухватио и за гушу, настао је, да ме

удави и ја осетих на себи његов мртвачки дах. Ја се, међу тим, ишчупам и страховито јакнем. Старац пође за мном. За што нисам собом носио бријач?... Он пружи своје претеће песнице и испод његова огртача видео сам му, у нареду, исечено месо. Тада зграбим сат из џепа, завитлам га као праћку и лупим старца, да је одјекнуло. Другови наши пробудише се. Пијан од јарости још сам једнако ударао; јурио сам, уздигнуте руке, вичући из свег грла: „Ето ти сата, проклети зликовче!“

Он посрте и као да је ишчезавао; али ја нисам имао времена да пречистим ствар: јурнуше на мене, везаше ме: дрхтао сам као у грозници; полиција се појави... И како се могу оправдати, кад сат лежи на земљи, раздробљен, препљескан, а монограм старчев још светлуца на кутији, да би утврдио мој злочин?...
С француског
Ник. Сп. Матијевић

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине добровинке, актом својим Бр. 1257, и суд општине малчанске актом својим Бр. 1114, учинили су питања о застарелости иступних пресуда.

Сем њих, исто питање учињено је и од неколико општинских деловођа, па и од једног полицијског писара.

Држећи се постављеног правила, да не одговарамо на питања, која су једном била предмет обавештења од стране уредништва, ми не бисмо требали сада давати никакав одговор, јер је о овоме опширно говорено у 1908. години.

Али, како је од тога времена знатно измењено и општинско и полицијско чиновништво, и како се из постављених питања види да би се у многим случајевима учиниле погрешке, то изузетно за овај случај дајемо ово обавештење:

По § 396. кр. закона, све иступне кривице, које се казне по III части кривичног закона, застаревају за три месеца, рачунајући од дана кад су учињене, сем крађа, превара и утаја преко 10 гроша чаршијских, које застаревају за годину дана.

Према томе, кад се за једно иступно дело, које се казни на тужбу приватнога, не поднесе тужба у року од три месеца, односно године дана, оно је застарело и више се не може казнити.

Исто тако, кад се за иступно дело, које се казни по званичној дужности, не покрене истрага у року од три месеца, односно од године дана, после се не може ни покретати.

Овако се има поступити и онда, кад се за иступна дела, било да се казне на тужбу приватног, било по званичној дужности, у опште не сазна у року од три месеца, односно од године дана.

Ако је, пак, за извесно дело подигнута тужба или поведена истрага по

званичној дужности, па од последњег рада по томе делу није рађено ништа за три месеца односно годину дана, онда је дело опет застарело, и неће се казнити.

Под речима „последњег рада“, не могу се узети белешке власти као н.пр. „зват“, „послат му позив“ и т. слично, него само радови који су у истини могли прекинути застарелост као: испит окривљеног, испит сведока, увиђај на лицу места, процена покрађе и т. д. управо само оно, што у истини казује рад власти по тој ствари, а не једностране белешке, којима је тежња да застарелост прекидају.

Ради боље јасноће, ми ћемо навести овде и неке примере.

На пример, приватни је тужилац подигао тужбу 1. јануара 1909. године.

По овој тужби испитани су сведоци: један 15. јануара један 15. фебруара а један 31. марта 1909. год. Од 31. марта па до 1. јула исте године није рађено више ништа по томе делу, и оно је онда застарело (ако није крађа, превара или утаја).

Међутим, да је 30. јуна узет на одговор окривљени или рађено ма шта друго по овоме предмету, онда би застарелост била прекинута, и рачунала би се од 30. јуна па на даље за три месеца.

Овако се рачуна застарелост дела, а сада да пређемо на застарелост пресуда...

По поменутом законском наређењу, кад застари пресуда по иступним делима, она се неће извршивати.

Пресуда, пак, застарева за оно исто време, за које би застарело и само иступљење, за које је кривац осуђен, рачунајући од дана кад пресуда постане извршном, или ако после тога кривац побегне из руку власти, од дана кад побегне.

Као што се из овога види, законодавац дозвољава застарелост пресуде само од онога дана, од кад је она извршном постала.

А пресуда, пак, постаје извршна у ова два случаја:

а, кад је саопштена окривљеном, па се он у року од три дана не жали суду, онда је она постала извршном трећег дана по саопштењу. И, ако се од тога дана па за три месеца односно годину дана не изврши, онда је она застарила без обзира на то, што је тамо бележено да је кривац зват да затвор издржи или новчану казну плати, и без обзира чак и на то, што је у овом међувремену узимата реч од њега о начину исплате па чак и имање узето у попис, и

б, кад се окривљеном саопшти пресуда, па он изјави против ње жалбу у законском року, онда се застарелост почиње рачунати од дана решења надлежног суда, којим је пресуда одобрена, па за три месеца, односно годину дана унапред.

Код случаја под б. може се догодити, да суд не донесе никакву одлуку за три месеца, односно годину дана, рачунајући ово време од дана саопштења пресуде па напред, и у том случају узима се, да је пресуда опет застарева, јер је од времена изјављене жалбе, односно саопштења пресуде, протекло три месеца односно годину дана.

И у овом се случају не прекида застарелост радом, н. пр. враћањем нижој власти на накнадни извиђај и т. д.

Има још један случај, који се може догодити после донесене пресуде, и који је, у осталом, врло чест, те је потребно њега објаснити.

На име: донесе се пресуда, али се окривљени не може наћи да му се она саопшти.

Под претпоставком, да ће га власт данас сутра добавити, пресуда лежи несаопштена, и тек у другом или трећем месецу власт сазна, да се окривљени налази у другом срезу, и тамо пошаље пресуду да му се саопшти.

У овом случају мора се узети, да је овај последњи рад прекинуо застарелост дела, јер се пресуда, пошто није саопштена и постала извршном, не рачуна као пресуда, него као обичан рад у истрази.

Тек кад се саопшти и постане извршном, или се изјави жалба, настају случајеви застарелости пресуде, који су напред поменути, јер је све до њене извршности оскудевао битни услов за оцену застарелости саме пресуде, већ је стојало само дело истуђења, па се и у погледу застарелости има тако да узме.

Овде имамо нарочито да напоменемо то, да суштину ствари не мења та околност, да ли пресуда гласи на затвор или на новчану казну.

Исто тако овде се не сме гледати: да ли се окривљени брани застарелост или не, јер је застарелост у кривичним делима, па и код истуња, предвиђена у јавном интересу, те власти морају пазити на њу по својој дужности и не смеју извршити ни једну пресуду, која је застарела, у погледу саме казне.

По § 396. кр. закона, пресуде застаревају у року од три месеца, односно од године дана, од дана извршности, само у погледу изречене казне.

Што се тиче застарелости досуђене накнаде штете, дангубе, трошкова и таксе, важе прописи грађанског закона и закона о таксама у смислу последњег става т. 2. § 397. кр. закона.

Органи, који допусте да застари пресуда, одговорни су двојако.

Тако, ако се утврди да су то учинили нехатом, долази одговорност административно-дисциплинска уз накнаду штете, а ако је то учињено намерно, одговарају по § 128 крив. закона у вези са § 132. истога закона.

II

Суд општине башинске, актом својим Бр. 341, пита:

»По чл. 7. закона о помоћи оскуднима у храни, после три године мора се позајмица унети у буџет дотичне општине, и ову општину платити.

Ова општина прошле 1909. год., а по наређењу овоокружног одбора, унела је у буџет општин. полутину дуга, а другу половину за ову 1910 год., да према непосредној порези сразмерно овај дуг плати управи фондова.

Сад настаје питање: шта ће суд радити са признаницама појединих грађана, који су узели храну на позајмицу од др-

жаве у 1904 год., па исте ни до данас нису исплатили; управо остају ли они и даље дужници општински, или не, и сме ли суд од њих тражити ову наплату?

— На ово питање одговарамо:

По чл. 7. закона о помоћи оскуднима у храни од 22. децембра 1904. године, сви они, који су узели од општине храну на зајам и тако остали њени дужници, били су дужни вратити ову и то: $\frac{1}{6}$ у првој години по задужењу, у другој $\frac{2}{6}$ и у трећој $\frac{3}{6}$ са 5% интереса.

Кад они нису платили овај дуг у остављеном року, онда општински суд, на тужбу општинског пуномоћника, има права да доноси осуде, осуђујући тужене и на плаћање свију оних такса, које се у грађанским споровима наплаћују.

Без пресуде се овај дуг не може наплаћивати и ако постоје обвезе о дугу, јер се он равна осталим приватним потраживањима општине, кад законом није другачије наређено нити учињен изузетак.

При извршењу пресуде треба водити рачуна о наређењима § 471. грађ. суд. поступка, јер се ова позајмица не може уврстити у трошкове, о којима говори последњи став т. 4. а ове законске одредбе, јер се иначе не би разумела помоћ, коју општина у оваквим случајевима чини својим суграђанима, кад им после за ту исту помоћ, продајом целокупне имовине, одузима могућност за живот.

III

Суду општине клењачке, на акт Бр. 1391, одговара се, да треба да поступи по решењу начелства Бр. 19490, и да неће одговарати ништа, јер је извршио закониту наредбу старије власти.

IV

Деловођи општине велико планске, у срезу прокувачком, одговара се, да је питање, које он истиче, опширно објашњено у бр. 1. и 2. за ову годину под I., и кад га он опет покреће значи да није ни читао шта у листу излази, те тако својим нерадом само поставља излишна питања.

ПОУКЕ И УПУТИ

Кад збор донесе одлуку о подели општинске утрине, па ту одлуку одобри и Државни Савет, онда у подели утрине учествују сви грађани дотичне општине.

Збор општине о..... донео је одлуку, да се извесан део утрине подели на грађане. Ову одлуку одобрио је и Државни Савет својом одлуком № 482.

На основу овога, одбор општински на свом састанку од 8. марта 1909. године донео је одлуку № 245. о томе, коме ће се од грађана и колико дати од општинске утрине. Одмах затим, 12. марта 1909 год. одбор је донео одлуку № 308., којом је решио, да се не даје утрина лицима која су раније добила утрину, даље, да се не даје дошљацима, као и онима, који нису земљоделци.

Противу одборских одлука изјавили су жалбу надзорној власти свештеник Ј.

Р. и Д. Ј., онд., наводећи, да и они, према правом стању ствари, треба да имају удела на извесан део општинске утрине. Надзорна власт својим решењем задржала је од извршења одборске одлуке са ових разлога:

1., што у одлукама није предвиђено и то питање, по којој ће цени да се продаје један ар земље, која хоће да се отуђи;

2., што није обухваћено и питање, да се продајна цена одмах наплаћује, јер противно поступање могло би навести општину на излишне трошкове;

3., што није било места да се извесна лица одбијају од удела на по извесан део од утрине, без обзира на то што су та лица раније добила по извесан део, јер кад одлука Државног Савета гласи да се утрина сеоска дели на све грађане, а не само на један део, онда се тако мора и поступити, а сем тога и правда захтева, да сви грађани уђу у гурему, кад већ сви иначе носе општинске терете.

Према овим примедбама надзорне власти, одбор општински донесе другу одлуку, којом пре свега опет искључи из права на деобу извесна лица, а међу њима и жалитеље, а сем тога, да цена једном ару земље буде 2-80 дин., и најзад, да се онима, који су добили општинску утрину раније на уживање, иста сада уступи у својину.

По жалби Ј. Р., пароха, и П. Б., тежака, онд., у којој су навели, да им је без разлога осперено право на деобу, надзорна власт задржала је и ову одлуку од извршења са раније изнетих разлога.

По жалби председника општинског суда, Државни Савет нашао је, да је решење надзорне власти правилно, па је стога одлуком од 9. јуна 1909 год. № 3725. одбацио жалбу као неумесну. Јос. К. Ст.

Одлука опште Седнице Касац. Суда од 19. Јан. 1910 г.

Првостепеном шабачком суду био је оптужен Т. К. зато, што је 27. јуна 1907. г. у вече, око 9 $\frac{1}{2}$ сати, пуцао из пушке у којој је било исечено олово, са улице на собу П. П. где је овај са својом породицом спавао у памери да га убије. Првостепени шабач. суд је решењем својим нашао, да у оваквој радњи оптуженога нема дела покушаја убиства, пошто ничим није утврђена намера за чињење истог и оптуженога пустио испод суђења.

Но по жалби државног и приватног тужиоца, Касациони Суд примедбама својим од 14. децембра 1909. г. № 14188, поништио је решење шабачког првостеп. суда са разлога:

»Кад се представком приватног тужиоца, полицијским и судским увиђањем, по §§ 230 и 234. крив. суд. пост. утврђује, да је из пушке, која је била напуњена сеченим оловом, пуцано ноћу у собу приватног тужиоца и то онда кад је у њој тужилац са својом породицом спавао, онда је суд погрешно нашао: да је у овоме оптужењу била искључена свака намера за убиство приватног тужиоца или неког другога лица, које је било у тој соби. Погрешно са тога, што је код кажњивих дела овога рода намера за извршење истих законска претпоставка, а

www.ubistvo.se искључење једино може утврдити законском оценом одбране оптужникове да намере за убиство није имао, али при том да се таква одбрана слаже и са осталим фактима прибављеним ислеђењем, а таква одбрана оптуженога, у овоме оптужењу не постоји, пошто се он једино брани, да ово дело није учинио, због тога је и речена оцена суда заснована мимо садржаја аката и на обратной, законом недопуштеној, претпоставци, те по §§ 220 и 221. крив. суд. пост. нема законске важности.

»Према овоме, суд се у оцени постојања представљеног дела покушаја убиства имао строго да задржи на томе несумњиво утврђеном факту, да су пројектили управљени у спаваћу собу, у којој су били тужилац и породица му, и да су тим пројектилима могли бити према увиђају и убијени, да кревети за спавање нису били намештени са стране, тако да је пуцано између њих, а ова околност не само да није стајала до воље кривчеве него се ничим не утврђује да му је она и позната била. А да је кривац дело убиства могао извршити при свем том, што су кревети у којима су тужилац и породица му спавали били са стране, стоји констатација тога суда, изнета у разлозима, да није немогуће било убиство извршити само да је кривац пуцао *што већма на ниже и у косо*. Међутим суд није навео никакав, а најмање законски разлог из чега изводи да кривац у извршењу овога дела није хтео да пуца што већма на ниже и у косо, за то му је тај закључак гола претпоставка којој не може бити места, и онда је логичан закључак да је учинилац дела био у уверењу да правилно гађа, а последица тога је да суд није могао наћи да овде не постоји кажњиво дело покушаја убиства.

Шабачки првостепени суд није примио ове примедбе Касаационог Суда већ је дао следеће противразлоге:

1. Изјава приватног тужитеља без вредности је, јер он ништа није видео, пошто је у време пуцања спавао.

2. Пуцање само по себи није кажњиво. Оно је кажњиво само онда кад је управљено против које личности. Према томе у пуцању не налази се законска претпоставка за постојање намере за убиство, нити у кривичном праву и закону има законских претпоставки јер по § 220 крив. пост. ништа се нема претпоставити, већ се све мора доказати, па дакле и намера.

3. И полицијским увиђајем и судским увиђајем утврђено је, да зрна која су избачена из пушке у собу тужиоцеву, ни у ком случају нису могла нанети повреде ма коме, који би у тој соби био, па баш да је дотични и стајао.

4. Кад од овог пуцања није било никаквих повреда ма чије личности онда се кажњивост те радње има да претходно утврди не са обзиром на неку одређену личност, овде опт. Т., већ према последицама, правцу зрна, и према томе: да ли је дотични могао, да је хтео пуцањем и извршити намерно дело — овде убиство. Дакле, и овде као и свуда прво се мора фактима утврдити постојање кажњивог дела, па тек по том прећи на изналажење

правца и прибирање доказа против њега и оцени његових одбрана.

С тога се овај суд није могао ни упуштати у оцену навода и одбране опт. Т. кад се ничим није могла утврдити кажњива намера онога који је пуцао.

5. Утврђено је на лицу места, да је хитац прошао толико високо, и између кревета, — да никога не би повредио баш и да је у тој соби стајао усправно, а камо ли кад би лежао. А онај који хоће да убије мора и треба да има и тачан циљ, — мету, коју мора везати са нишаном на пушци. Међутим те мете није било — није је било зато, што није било намере за убиство.

Да је било намере за убиство дотични би се обавестио тачно о положају кревета, и онда, као што се из размера и остојења у судском увиђају обележених види он би био у стању да пуца у кревет на лице које је у њему лежало, и тада, с том намером, хитац би морао бити не паралелан са креветом већ косо, лево, или десно и на ниже оборен. А за такав хитац прозор је давао довољно могућности.

Овакав закључак првостеп. суда није гола претпоставка него истинит факт, утврђен траговима о правцу хитца који је инкриминисан, изостанком трагова онога хитца, који је био у стању да повреду нанесе.

А јасно је и природно да онај који има намеру да убије, претходно испита и сазна све прилике, околности и месност што ће му успех у извршењу намере осигурати. Н. пр. ко хоће да убије човека високог 1 метар, тај заиста неће подићи пушку на 2 метра висине. Увиђајима је пак јасно утврђено, да је хитац био управљен високо изнад висине тужиоца Т., а онај који хоће да убије Т. заиста мора знати бар његову висину кад већ иначе насумице гађа.

6. Ну кад би се постојање овог дела оценило баш с обзиром на опт. Т. као што I одељ. Касац. Суда захтева, онда првостеп. суд сматра да је још јасније да опт. Т., претпостављајући као утврђено да је он у собу тужиоцеву пуцао, није имао намеру да тужиоца убије, те да по томе ни с обзиром на опт. Т. не постоји покушај убиства.

Ово првостепени суд изводи из ових разлога: Ислеђењем је утврђено да су опт. Т. и тужилац раније били добри пријатељи; из тих односа и односа опт.-Т. као председника општ. суда и школеког одбора и приват. тужиоца као учитеља, несумњиво је да је опт. Т. знао распоред кревета у соби тужиоцевој, размере прозора и удаљење кревета од прозора кроз који је пуцао. А и узрасту опт.-Т. који је висок пуна 2 метра, он је, да је хтео убити тужиоца или кога његовог могао кроз прозор стрелати косо и на ниже и убацити метак у кревет. Па кад он то није учинио онда значи да није ни хтео убити; и

7. Најзад овај суд држи, да је оцена намере за извршење неког дела питање фактичко, које питање судећи суд, према свима доказима и приликама и своми

уверењу цени и да се Касаациони Суд, који не суди, није могао упуштати у правилност оценом овега суда и противно нахођу његовом да овде није било намере за убиство, сам налазити да те намере има.

Према овим датим противразлозима, Касаациони Суд је у општој седници расмотрио акта па је примедбе свога одељења као закону саобразне усвојио, а противразлоге првостеп. шабачког. суда одбацио.

М. Л. Р.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Криминалитет у француској у 1907 год. Год. ова показује знатно повећање криминалних афера. Док их је у 1906 год. било 2143, дотле њихов број у 1907 год. износи 2357, што значи да су се повећале са 10%. Нарочито пада у очи знатно повећање двеју категорија злочина: *убиства с предумишљајем* (27! у 1906, 322 у 1907 год.), чији проценат увећања износи 22.5% и *тешке телесне повреде* услед којих је наступила непредвиђена смрт (162 у 1906, 190 у 1907), чији проценат увећања износи 17.20%. Званична статистика мисли, да се ова повећања имају приписати напретку алкохолизма.

Много горе, управ жалосно стоји са криминалитетом малолетника.

Број оптужених малолетника, од 21 год. који је у 1906 год. износио 583, попео се у 1907 год. на 708. Упоређен са општом цифром свију оптужених, он износи 20.8%, што значи, да међу оптуженима има више од 1/5 малолетника од 21 год. С обзиром на злочинце разног доба старости, млади људи од 19 и 20 год. достижу максимум криминалитета. Док на 100.000 малолетника овога доба долази 41 оптужених, дотле је овај број код пунолетних четири пута мањи: 11.4.

Одавно је већ и више пута констатовано, да је криминалитет код нежељених много већи од криминалитета код жељених и удоваца. Констатација ова утврђена је још једном више званичном статистиком Француске за 1907 год. За чуђење је, међутим, што је у овој год. криминалитет *неписмених* мањи од криминалитета писмених. Док на 100.000 лица, која знају читати и писати, долази 10.8% оптужених за злочине, дотле овај број код неписмених износи само 3.6%.

Број осуђених повратника у 1907 год. износи 1327 и већи је за 35 од броја из 1906 год.

Условна осуда у Русији. Дума је ту скоро дискутовала и усвојила законски пројект о условној осуди, и поред опозиције са деснице и извесног броја земљорадничких посланика. Према усвојеној редакцији условна осуда примењиваће се, не само на злочине и преступе општег права, већ и на политичке злочине и преступе. По изузетку, њеној примени нема места код крађе стоке и тајне трговине с ракијом. Интересантно је, да ће условну осуду по овом закону моћи досуђивати и порота.

НОВИ ЕГИПАТСКИ ЗАКОН

ЗА

ПОПРАВКУ МАЛОЛЕТНИКА — НЕКРИВАЦА
Albert Chéron

Пре четири године Сарват паша, који беше тада судија за децу у Каиру, изјављиваше у једном врло интересантном извештају, који смо ми прегледали (Veuv 1906. р. 769.) жаљење што родитељи морају да чекају да им деца учине какву кривицу, па да могу тражити да буду примљена у завод за поправку (reformatory). Он жељаше да се у египатске законе унесе право поправке аналого ономе које предвиђа чл. 373. и остали француског казног закона. Идеја беше одлична, али која могла бити корисно остварена само инспиришући се једним моделом врло различитим од установе француске, која је тако често и тако праведно критикована. Високи чиновник тражаше установљивање професионалних школа за напуштену децу, скитнице и просјаци који нису ништа скривили.

Ове су мисли прокрчиле себи пут. Г. Макс Илврајт, судски саветник у својим извештајима за године 1906. и 1908. препоручиваше за Египат примену система за индустријске заводе за децу скитнице и невоспитану, установљене у Енглеској разним законима заснованим на Children act-у од 1908. И још у почетку 1908. он поднесе министарском савету пројект сличан овом енглеском законодавству, који је постао законом 9. маја 1908. »шиљање на поправку младих скитница.«

Ево каква је начелна уредба овог закона:

Члан први одређује на које категорије малолетника он треба да се примени:

1.) Они који просе по државним друмовима и јавним местима;

2.) Они који немају ни пребивалишта ни средстава за живот пошто су им родитељи помрли или су у затвору;

3.) Они који су рђавог владања и који су се отргли испод власти очеве, материне или тудора или од онога коме су били поверени на чување.

Ове се три категорије малолетника подразумевају под именом: *деца скитнице*, у ширем смислу. И она могу бити послана решењем судским у један завод за поправку и ту бити задржана до 18. године, (до грађанског пунолетства, а кривично пунолетство је од 15. године).

Ово решење личи много на оно, које се по чл. 61. француског казног закона доноси у погледу малолетника — криваца. При свем том међу њима има знатне разлике. Тако:

1.) Одлука за младе скитнице доноси се не редовним судом, чије извршење може бити задржано жалбом, већ једном наредбом извршног суда на коју нема жалбе.

2.) Ова наредба не одређује трајање бављења у заводу, већ наређује интернирање на неодређено време, које ће престати кад то нађе за сходно управа завода, а најдаље кад затворени имадне 18 година.

3.) У трећем случају, напред поменутом, т. ј. кад се тиче недисциплиноване деце, та нареба мора бити издана само на тражење онога, који над тим дететом има родитељску власт, и судија тада може решити да тај плати извесну суму за одржавање детета. И у сваком случају тај може тражити да му дете буде враћено и пре но што наврши 18 година.

4.) На основу овог закона деца могу бити затворена првентивно и ако нису учинила никакву кривицу. Али овај затвор биће увек у једном заводу за поправку. Окривљени малолетници затварају се у затворе, али, колико је то могуће, у засебним локалима.

Никакав текст не одређује у којим ће заводима бити извршена решења донесена на основу закона од 1908. Али није се имала намера одређивати друге заводе до оне у које су затварани малолетници кривци послати на поправку на основу чл. 64. франц. казног закона.

Овај закон може бити примењен и на децу учиниоце иступа ако судија утврди да су то деца скитнице у смислу члана првог. На против, на децу која су учинила злочин или преступ треба применити прописе кривичног закона. Овде се показује једна чуднонатост, коју законодавац, без сумње, није запазио — дете скитница од 11 година може бити задржано у једном заводу за поправку до 18. године, али ако је оно учинило преступ или злочин оно може бити задржано само до 16. године, пошто је одређено највише пет година за поправку младих криваца. Најпростији начин да се уништи ова аномалија била би изменити чл. 64. нашег крив. закона дозвољавајући увек управи да задржи малолетника у заводу за поправку до његовог грађанског пунолетства.

Са француског,
Душан Николић

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Чедомир, син Милана Радића, тежака из Лозовика ср. орашког, отумарао је 17. пр. месеца из Смедерева, и до данас се није вратио. Он је стар 14 година, раста средњег, косе смеђе, очију плавих, од особених знакова има: какипрет на десној руци на трећем зглобу деформиран услед пришта; и на десној ноzi ниже колена има белегу од опекотине, у оделу је сељачком са шајкачом на глави. — Акт начелства округа смедеревског Бр. 3422.

Милице, кћери **Љубинке Игњатовића** удове из Г. Милановца, нестало је из Г. Милановца 7. овог месеца. Она је стара 10 година, приномањаста, у црном оделу. — Денеша начелства округа рудничког Бр. 2785.

Светомира, сина Марка Велимировића, из Такова, нестало је 2. овог месеца. Сумња се да су га одвели Цигани чергари. Он је стар 8 година, омален, приномањаст у оделу је сељачком. — Денеша начелника среза таковског Бр. 7182.

Андреја, син Филипа Караџића, из Слатовца, регрут 3 чете 3 батаљона 2 пука «Књаза Михаила» који је 30. прошлог месеца пуштен из команде и упућен својој кући, није ни до данас дошао кући. Он је стар 21 годину, висок, сув, приномањаст косе црне у оделу је сељачком. — Денеша начелника среза прокувачког Бр. 7964.

Ранислав, син Милована Стојановића из Ацибеговца, отумарао је незнано куд. Он је стар 20 година, раста средњег, плав, у сељачком оделу. — Денеша начелника среза орашког Бр. 7092.

Ана, ћерка **Томе Поповића**, абацијског радника из Београда, 4. овог месеца отумарала је незнано куд и до данас се није вратила својим родитељу. Она је стара 12 година, плава. Од одела имала је на себи поркетску хаљину, на ногама високе ципеле и црне чаране. — Акт кварта варошког Бр. 5698.

Љубомир Миросављевић, из Љутица у срезу пожешком, 7. прошлог месеца отумарао је од својих родитеља и до данас се није вратио кући. Он је стар 13 година, сувољав, очију црних и мало разроких, у оделу сељачком. — Акт начелника среза пожешког Бр. 5874.

НАЂЕН ЛЕШ

8. овог месеца, Дунав је избацио, испод Текије, један мушки леш, који је висок 165 см. угојен, без косе. На лешу је било: кошуља и гаће од српског платна, јегерова кошуља, панталоне од плавог сегелтуха и кожух без рукава. У горњој вилицы имао је два а у доњој три зуба. — Денеша начелника среза кључког Бр. 3880.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

3. овог месеца, сељани села Липовца у срезу деспотовачком, нашли су у сеоској шуми једну девојку, стару 20 година, средњег раста, добро развијену, очију плавих, косе смеђе. Од одела на себи је имала: две сукње од плавог порхета, две плаве ципане блузе, једну црну вулену мараму, једну црну кецељу, једне подеране папуче. На врату је имала један ланчић од црне жице наизан црним мерџанима и један кретић од црног блеха, на коме је израђено распеће Христово. Лекарским прегледом утврђено је, да је она пре 5—6 дана дефлорисана. Како она чеће, или не може да говори и да о себи да ма каквих података, то се моле полицијске и општинске власти, као и приватна лица, ако би што знали о овој девојци, да то доставе начелству округа моравског с позивом на Бр. 5163.

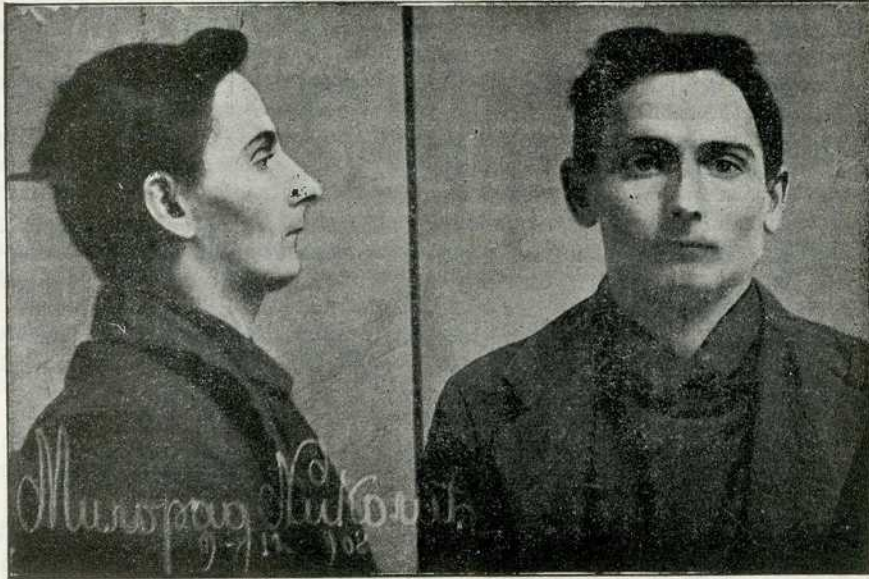
УХВАЋЕНИ

Радивоје Ружић, шлосер, чију смо потерницу донели у броју 14. од ове године, ухваћен је и са њиме ће се поступити по закону.

Живота Јелић, чију смо потерницу са сликом изнели у броју 17. ухваћен је, те је престала потреба за његовим даљим тражењем.

ПОТЕРЕ

Ноћу између 8. и 9. овог месеца разбијена је апсана начелника среза јасеничког округа смедеревског, и из ње су побегли ови притвореници: **Петроније Животић**, из Великог Поповца, стар 28 година, плав у сељачком оделу са шубаром на глави; **Милорад Николић**, (чију слику доносимо) родом из Голобока, стар 23 године, сувољав косе прне запуштене, у оделу радничком — похабаном, са

чизмама на ногама и шеширом на глави; **Сава Шиљић**, из Селевца, стар 18 година у оделу сељачком и **Милош Алексић**, (чију слику доносимо) родом из Церовца стар 26 год., црномањаст, лица циганског, ногу отечених. — Де-

обријан, у сељачком оделу, 23. прошлог месеца извршио је крађу сата Лазару Панићу, кафеџији код „Такова“ у Београду. Сат је златан са три капка и висећим ланцем, на коме је био медаљон са сликом жене покраденог. — Акт Управе града Београда Бр. 14522.

Светислав Карагуновић, железничар са пруге Сењски Рудник — Туприја 25. прошлог месеца побегао је из Туприје са **Лепосавом**, женом **Светолика Нешића**, из Туприје, која је покрала свога мужа и однела му 1600 ди-

један пар одела, један кожни новчаник у коме су била два лоза класне лутрије Бр. 06612 и 13342 а сем тога једне половне ципеле и један шешир. — Акт Управе града Београда Бр. 14612.

Недељко Зарић, стар 23 године, висок ногу несразмено дугачких, црномањаст, у оделу сељачком, на преваран начин узео је фирми: „Митровић и Бунушевац“, спедитера из Београда, следеће ствари да их испоручи адресантима па то није до сад учинио: Једну балу шајка под марком С.Г. № 1. са писмом на адресу „Соколовића и Јаковљевића“ из Ваљева; једну балу сукна и памука са марком М. Ђ. С. № 2 са писмом на адресу „Милорада Ђ. Стојановића“, из Ваљева; једну балу сукна са марком М. М. № 3 са писмом на адресу „Милорада Матића“, из Ваљева; и једну балу гајтана са Марком М. Ђ. и писмом на адресу „Миловића и Ђуровића“ у Ваљеву. — Акт Управе града Београда Бр. 15599.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

КРАЂЕ СТОКЕ

Непознати крађивци украли су, са панађура у Зајечару, коња маторог 10 година, длаке црно мрке, без роваша; кобилу матору 9 година, длаке беле, ждребну, без роваша; коња маторог 8 година, длаке врране, у стражње ноге путастог и кобилу матору 8 година, алатасту, у десно уво ровашену. — Денеша комесара панађура у Зајечару Бр. 8.

Непознати крађивци, ноћу између 31. и 1. овог месеца, украли су из Слатине: коња маторог 9 година, алатастог са жигом „К“ високог 153 см. коња маторог 8 година, длаке зелене са жигом „К“ висок 153 см; ждребицу матору 3 године, длаке доратасте у обе задње ноге путасту нековану; кобилу матору 9 година, алатасту, са жигом положено „Т“ високу 139 см. и кобилу матору 7 година, доратасту, на челу лисасту. — Денеша начелника среза космајског Бр. 8754.

29. прошлог месеца непознати крађивац украо је на путу Крушевац — Александровац кобилу матору 5 година, длаке зелене. — Денеша начелника среза жупског Бр. 47006.

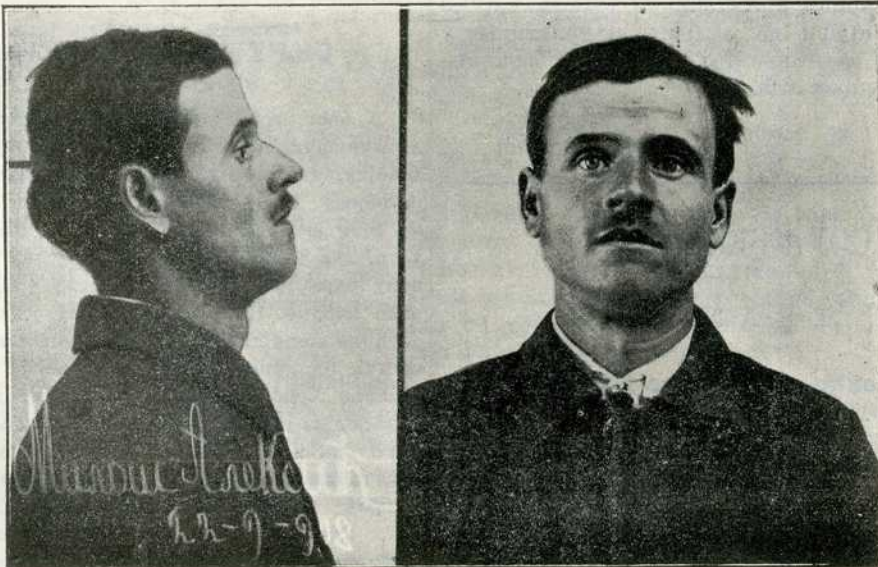
Ноћу 26. прошлог месеца у Зајечару украђена је кобила матора 10 година, у лево око ћорав без роваша. — Акт начелства округа тимочког Бр. 6946.

Обраћа се најпне свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.

МАНГУП СТОКА

У општини селевачкој среза јасеничког налази се једна мангуп кобила матора 3—4 године, длаке зелене, на челу лисаста без жига. — Денеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 10254.

Код кварта савамалског налази се један мангуп коњ, матор 6—7 година, длаке доратасте, у лево око ћорав, без роваша. — Акт кварта савамалског Бр. 3389.

пеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 10511.

Сотир Симеонковић, ковач из Ниша, побегао је испред стражара ноћу између 3. и 4. овог месеца. Он је стар 20 година, средњег раста, црномањаст, добро развијен, велике косе у оделу грађанском са качкегом на глави. Одговара за две опасне крађе. — Денеша начелства округа нишког Бр. 9216.

Непознати крађивац, стар 40 година, раста средњег, црних и доле оборених бркова,

Михајло Јовић, дунђерин, побегао је испред спроводника. Он је стар 30 година, висок, образа дугих, очију косе и обрва црних, бркова црних, обријан, у оделу од шајка са шеширом на глави. — Акт начелства среза власотиначког Бр. 7140.

Марко Николић, фијакериста из Београда и притвореник Управе града Београда, побегао је 20. прошлог месеца из београдске варошке болнице, где је упућен на лечење. Том приликом покрао је из болнице: један иберциер,